

Det billigaste, säkraste och bekvämligaste sättet att skicka pengar är att använda
VEKLAR eller
Dominion Express Money Order
UTLÄNDSKA POSTANVISNINGAR
Betalbara över hela världen. Telegramminutor förmedla. Utländska pengar köpas o. säljas. Hundratals agenter över hela Canada.

P. Nelson
FINASTE GROCERIER
TILL BILLIGASTE PRISER
VANLIGT BEMÖTANDE
Phone M. 1783.
409 Dufferin Ave., Winnipeg.

Graverade Juveler
Graverade juveler med hvilka som helst initialer är en af sångens mest ömtänkta artiklar. Se nedanstående specialiteter: Brocher, ovala eller runda \$1.00. Kränklar \$0.50. Manchetknappar 1.00. Kränklar för blusar 1.50. Holländska kragbrocher 1.00. Uppsatte af kränklar och knappar 1.50. För dessa priser får man hvilka som helst initialer på en af sångens mest ömtänkta artiklar. Alla dessa artiklar äro guldplaterade och af oss garanterade.
D. R. Dingvall Limited.
Jewelers & Silversmiths.
McArthur's Bldg., Winnipeg.

Den skrivmaskin ni eventuellt kommer att köpa.
UNITED TYPEWRITER CO. OF MANITOBA, LTD.
187 Lombard St.
Winnipeg, Man.

Alla Rekord Slagna
4 DAGAR, 10 tim., 41 min.
MED DEN GAMLA TILLFÖRLITLIGA
CUNARD LINE
ETABLERAD 1840
SNABB RESA TILL SKANDINAVIEN
STORSTÄRTA Fyra-PROPELLER, TRE-PROPELLER OCH DUBBEL-PROPELLER
ANGARE
DE SNABBASTE OCH FINASTE I VÄRLDEN.
LUSITANIA, MAURETANIA
FRANCONIA, Ny (1911)
CARMANIA, CARONIA
CAMPANIA, IVERNIA.
AQUITANIA, LACONIA (när tillgänglig)
Snabba förbindelser till alla skandinaviska och finska hamnar.
Se våra agenter ang. speciella nya tredje kl. bekvämligheter.
Sänd efter program öfver de Stora Jul Exkursionerna
THE CUNARD S. S. CO., Ltd.
S. E. Cor. Dearborn & Randolph Sts., Chicago
S. McCLELLAND, Gen. Ticket Agt.
349 Main St., WINNIPEG, MANITOBA.

GRAND TRUNK PACIFIC
Sommar-Lust Resor
Vt.
Lakes eller Chicago
Valfria resor - Side trips, Stop-over privilegier.
Se Niagara Fallen
Agentur för alla Ocean- och Lake Lines.
COOK'S TRIP
Närvara representerar af District Passenger Agent.
Main 7098. 600 Portage Ave.
W. J. QUINLAN

SKAFFA ER ALLTID
Ni kan aldrig på förhand säga när en häst får "splint", "spavin", "ring-bone" eller lamhet. Dock kommer det för eller senare att hända. Och ni kan inte ställa honom på stall. Skaffa eder därför alltid **Kendall's Spavin Cure**. Mr. Brian, Leelandie River, Man., skriver: "Jag brukar använda Kendall's Spavin Cure och funnit den säker och pålitlig". \$1 pr flaska. 6 flaskor för \$5. "A Treatise on the Horse" gratis. Skrif till Dr. E. J. Kendall Co., Zionsburg Falls, U.S.A.

KNAPPAR FÖR KREATURES ÖRON
af aluminium.
med namn och adress ingravade på svenska eller engelska. Prof gratis.
KAUTSCHUKSTAMPPLAR
SIGILL, ETC.
Instrerad katalog. Billiga priser för olika bruk. Sänd efter till.
CANADIAN STAMP CO.
66 Tribune Bldg., Box 2235.
Winnipeg, Man.

Fönster, Dörrar, Trappor
samt annat smitt och godt tillhandshålls i fabriken
NELSON SASH & DOOR
273 Higgins Ave.
Telefon Garry 1224.

Pris \$1.00 och \$1.50 pr dag.
Market Hotel
Midt emot City Market, WINNIPEG.
Utmärkt servering och bästa gästrum.
Skandinavisk välkomna.
P. O'CONNELL, Egare.

Occidental Hotel.
D & N. KIPSTEIN & CO.
Förstklassiga rum och finaste matservering.
Skandinavisk populära Hotel.
Hörnet af Main St. och Logan Ave.
Telefon 1-88.

Mrs. Matilda Svård.
BOARDING-HOUSE
558 Alexander Ave.
GOD MAT.
MEAL TICKETS TILL \$4.00
SNYGGA RUM.

C. JOHNSON
Express and Baggage
FURNITURE MOVING
294 Park Street. Phone Garry 244.

LANDSMAN
gören Edra rättigheter gällande genom att uttaga
EDRA MED. BORGARE-PAPPER!

Undertecknad, Svenska Canada Tidningens manager, som af regeringen i Ottawa utnämns till "Kommissär för naturalisering", har nu erhållit alla för utfärdandet af naturaliseringspapper nödiga dokument och ombestyr dessa insändande till vederbörlig domstol för slutbehandling.
Alla landsmän äro välkomna till S. C. T:s kontor, där de förberedande papperen utfärdas af mig.
Högaktningfullt,
J. ALFRED HANBERG,
Commissioner of Naturalization.
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.
S. C. T:s Kontor.

Prenumerera på Canada Tidningen

min Hellmuth, det måste nu vara slut mellan oss, våra vägar måste gå åt olika håll, och därför är det slut mellan oss, våra vägar måste skiljas, går du till höger, då går jag till vänster, och går du till vänster, då måste jag —
Den skickliga skådespelerskans röst kvädades af lärar, men hon hade nått sitt syfte. Den ädle unge prinsen var djupt skakad af den ålskades smärta och kastade sig med en snabb åtbörd till hennes fötter.
— Nej, min Kätchen, ropade han, du får icke gå förordad för mig, hur skulle jag kunna leva utan dig? du har ju icke själv varit skuld till vår olycka, nej, nej, världen skall ej döma mig, om jag gör dig till min hustru.
— Världen, invände Cyprienne, som spelade sin roll blott alltför väl, — hvad frägar värden efter, hur olycka kan skett? Tror du att Cassaniello kommer att tåga, tror du icke att han kommer att skryta med det död han begått?
— Låt honom blott försöka, utbrast Hellmuth.
— Det kommer han att göra, hvikade Cyprienne, i det hon lutade sig ned och lyfte Hellmuth upp till sig. — Och äfven om han ej gör det, så kommer han att ständigt korsa vår väg och skall kanske nyttja sin vetenskap till att afpressas dig pengar och andra förmåner. O, jag skulle önska att du hade tålt att han lämnade detta rum levande, det var ju din rätt att döda honom, min ålskade, hvarför gjorde du det icke?
— Uska kvinna! Sedan hon förtört Cassaniello genom sina belag och fullständigt rubbat hans moral, vände hon nu ett ömt ögonblick, i hvilket hon anrörde prinsen och gick ända därhän att hon försökte egga Hellmuth att döda Cassaniello i vägen. Men i detta öfvermåttade hon dock icke sitt syfte. Prinsen stod framför henne med hopdragna ögonbryn och sade:
— I det första ögonblicket, då jag vet vad du förordar. Du vill att jag skall döda den som stalt din ära, men det kan jag icke. Om jag skulle det varit förlätligt, ty jag var ju då icke mäktigt min sinne, men om jag nu med lugn och klar blick skulle döda Cassaniello, då skulle det vara ett mord! Men om du ålskar mig, Kätchen, och det gör du ju, då skall jag visa dig en annan väg, som vi båda slå in på.
Cyprienne förskräcktes, vid dessa Hellmuths ord, men han fortfor:
— Du talade fört om en dyster väg, för hvilken du ryggade tillbaka. Nå väl, min Kätchen, jag är redo att följda dig på denna väg, här i världen kunna vi ej mer bli lyckliga, men där, dit jag tänker föra dig, där finns det inga skrankor och inga trångbröstad hänsyn, där skola vi förenas i himmelsk frid!
Cyprienne kände kalla kärr utmed ryggen. Så dum hon varit! Det var då visst icke hennes afsikt att dö, men hon skyttade redan en utväg.
— Vill du dö med mig, hvikade prinsen, i det han omfamnade Cyprienne och drog henne intill sig. — Ett ord af dig, och denna natt skall göra oss lyckliga. Visserligen icke lyckliga enligt mänskligt omdöme, ty när vi hittas i morgon, skola vi endast vara ett par stela, kalla kroppar, men våra själar skola då hafva anträtt vägen till lyket och härligheten.
— Dö, hvikade Cyprienne, i det hon med fullständigt koketteri lutade sig intill Hellmuth. — ja, min Hellmuth, det måste vara saligt att dö med dig. Låt oss icke tveka att tillsammans tömma giftbägaren.
— Och när skall det ske, frågade Hellmuth.
— Som du sade, redan i natt.
— Och hvar och hur, utbrast den olyckliga.
— Hvar och hur? Det lämnar jag åt dig, hvikade Cyprienne med en förförisk blick på prinsen. — O, Hellmuth, om ändå döden öfverraskat oss under vår bröllopsnatt, jag skulle velat dö i dina armar — då skulle min lycka hafva varit förlöjlig.
Hon hade mycket behändigt ingift vit honom en tanke, som han genast grep.
— Och hvem hindrar oss att njuta en sådan lycka, frågade Hellmuth. — Hvem skulle kunna förneja oss, om vi en enda gång vilja lyckliga? Hör på Kätchen, våra bröllopsklockor ringa! Ingen prinst har varit oss, men döden själf förenar oss. Kom Kätchen, låt mig föra dig dit, sedan — sedan skola vi tillsammans flyga in i evigheten!
Nu hade Cyprienne prinsen där, hvarst hon ville ha honom. När han först höll henne i sin famn, skulle han sakna kraft att slita sig ifrån henne för att söka döden. Då var Cyprienne viss på sin seger, då tviflade hon icke på att just denna natt skulle föra henne till målet.
— Ålskade man, hvikade hon, — för mig led mig, bär mig på dina armar! Och sedan skola vi dö, ty då skola vi hafva njutit den högsta lyckan.
Han tog henne på sina armar och bar henne upp för trappan till hennes kammar. Det var samma rum, hvarst hon begått det hemiska mordet på den puckelrygige Mareel, men liket hade hon för länge sedan med doktor Cassaniello's hjälp transporterat ut i skogen och grävt ned där. Detta rum skulle nu förvandlas till en brudkammare och Hellmuth anade icke hvem han höll i sin famn, ty han trodde ju Cyprienne stora lögn, och han förde sin "Kätchen" dit in och hvikade till henne:

— Med denna kyss, min Kätchen, förmälar jag mig med dig, framdeles skall du vara min hustru, vår lyckas timme har slagit.
— Kyss mig, Hellmuth, hvikade Cyprienne, — och gif mig sedan döden!
Men hvad var detta, hvad betydde det att hon plötsligt kände en salig rysning. Hade leken blifvit sanning? Hade hon lekt så länge med döden, och ej märkt att hon brant sig på lågan? Hon hade inbillat sig spela en komedi med prinsen, men nu hade ett under fullbordats, ett under, som nästan gränsar till det otroliga, men som dock ofta händer på jorden.
Cyprienne, som fört älskat för små vinnings skull, kände plötsligt att det fanns någonting högre än guld och njutning, och en egendomlig förvandling ägde rum med henne. Hon kunde plötsligt sitt anlete i kindarna, ty nu — nu skulle Hellmuth ej få se uttrycket i hennes drag.
Hvad var det då, som stod skrifvet på arbetskans från Quarter Latin ansikte? Ånger, djup ånger, en obekräftad sorg, som grep henne liksom en vild feber. Heta tårar strömmade ur hennes ögon, och hennes kropp vred sig liksom i kramp, så att Hellmuth alldeles häpen stirrade på henne. Hon förmådde ej fortsätta komedi, hon kände sig blifva svag, och den tanken korsade hennes hjärna, om det ej vore det bästa att bekänna allt för Hellmuth.
Huru om hon nu skulle kasta sig för hans fötter och bekänna att hon ej vore Kätchen Schneider utan Cyprienne, om hon lydde denna rörelse af ädelmod och löste den olyckliga ynglingen ur de bojar, i hvilka han förmåddes så länge?
Cyprienne rätade långsamt upp sig och sträpade på Hellmuth med en bensk blick. Hon ville hvita fänders sjunka ned på hans axlar, hennes läppar öppnade sig för att röja den förläpiga hemligheten, då —
Nej, hon hade väl icke blifvit vassare, så dräktigt skulle hon väl aldrig vara att själf förfylla sin lycka? Hon ålskade ju Hellmuth — näväl, då skulle hon äfven äga honom. Men om hon bekände sitt bedrägeri, skulle han stöta henne ifrån sig med förakt och utan tvifvel uppbjuda allt för att finna den rätta Kätchen Schneider, och då skulle den förläpiga rivelen hvila i hans famn, medan hon själf — Cyprienne utstötte ett skrik af fasa, vid tanken därpå. Och därpå drog hon Hellmuth intill sig och ropade i ett utbrutt af lidelse:
— Jag ålskar dig Hellmuth, blif min, lefva eller dö, det gör detsamma, kyss mig blott och gör mig lycklig!
Men just detta lidelsefulla utbrutt skändade Hellmuth och Cyprienne ord — lefva eller dö, det gör detsamma, påminde honom om det pris för hvilket han ännu köpa sin lycka. Lycka. Lefva eller dö? O, nej, sköna Cyprienne, så menade icke Hellmuth. Han ville vara lycklig några timmar, men sedan ville han med sitt lif plikt för att han förenat sig med dig, den vänrade.
— Kätchen, sade han med dof röst, — vi få ej glömma vår plikt för vår lycka. Men vår plikt är att dö, när ögonblicket är inne. Jag har inga andra vapen än min knif! Jag skulle kunna döda dig med en snabb dolkstöt, men jag fruktar att min hand skall darrar. Jag måste därför nyttja ett annat dödsdåd, som äfven är mindre våldsamt. I det gemak, som denne utslung bebor på borgen, finns utan tvifvel ett litet skrin, som innehåller snabbt verkande gifter. Jag vet att han ständigt medförde sådana, och vet äfven hur detta skrin måste öppnas. Näväl, Kätchen, jag skall lämna dig några ögonblick för att stiga upp i detta gemak, hvarst min lycka söfverare bodde. Jag skall taga det lilla skrinet med mig hit, och när vi då vakna i morgon, skola vi bjuda solen välkommen med en dryck, som skall medföra döden, men äfven befröelsen.
— Är du så säker på att Cassaniello har lämnat borgen, frågade Cyprienne, som skälfde vid tanken att de två männen skulle kunna räkas ännu en gång.
— Det är jag öfvertygad om, svarade Hellmuth med fast röst. — Så usel kan han icke vara att stanna ett enda ögonblick mer under detta tak. I öfrigt skulle jag, om jag finge se honom, genast draga mig tillbaka, ty jag vill ej mer komma i beröring med honom.

— Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande gift det lättaste sättet att fly från lifvet. Näväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.
Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta tinningar och strök med en snabb rörelse undan de rödglänsa lockarna från sitt ansikte.
— Är jag då förvandlad, stönade hon, — hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag ålska honom? Nu gäller det som förr från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag ålskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills. Vid hans hand skall jag höja mig ur lastens trask och bäras till den höjd, hvarst de rena och oskyldiga bo. Ja, Hellmuth, detta skall framdeles blifva din stora uppgift att af din usla, fallna Cyprienne göra en verklig prins och ädel flicka, och då skall min kärlek till dig ej vara ett bedrägeri, nej, då skall du, din belöning genom så mycken kärlek och trohet, som en kvinna kan skänka sin man, då skall jag blifva din slafvinn eller ännu bättre din trogna följeslagerska genom lifvet på hvilken du kan lita i lust och nöd. Från denna dag skall Cyprienne, den usla, förläpiga Cyprienne vara död, i morgon vill jag vakna i dina armar som Kätchen Schneider, ty detta namn betyder för mig oskuld och ett rent hjärta.
Ett nytt lif; — Olyckliga Cyprienne, det är för sent, det trask, i hvilket du hittills lefvat, är för djupt, demomerna, hvilka hittills varit dina bundsforvanter, skola åter draga sig ned i afgrunden.
(Forts.)

— Med denna kyss, min Kätchen, förmälar jag mig med dig, framdeles skall du vara min hustru, vår lyckas timme har slagit.
— Kyss mig, Hellmuth, hvikade Cyprienne, — och gif mig sedan döden!
Men hvad var detta, hvad betydde det att hon plötsligt kände en salig rysning. Hade leken blifvit sanning? Hade hon lekt så länge med döden, och ej märkt att hon brant sig på lågan? Hon hade inbillat sig spela en komedi med prinsen, men nu hade ett under fullbordats, ett under, som nästan gränsar till det otroliga, men som dock ofta händer på jorden.
Cyprienne, som fört älskat för små vinnings skull, kände plötsligt att det fanns någonting högre än guld och njutning, och en egendomlig förvandling ägde rum med henne. Hon kunde plötsligt sitt anlete i kindarna, ty nu — nu skulle Hellmuth ej få se uttrycket i hennes drag.
Hvad var det då, som stod skrifvet på arbetskans från Quarter Latin ansikte? Ånger, djup ånger, en obekräftad sorg, som grep henne liksom en vild feber. Heta tårar strömmade ur hennes ögon, och hennes kropp vred sig liksom i kramp, så att Hellmuth alldeles häpen stirrade på henne. Hon förmådde ej fortsätta komedi, hon kände sig blifva svag, och den tanken korsade hennes hjärna, om det ej vore det bästa att bekänna allt för Hellmuth.
Huru om hon nu skulle kasta sig för hans fötter och bekänna att hon ej vore Kätchen Schneider utan Cyprienne, om hon lydde denna rörelse af ädelmod och löste den olyckliga ynglingen ur de bojar, i hvilka han förmåddes så länge?
Cyprienne rätade långsamt upp sig och sträpade på Hellmuth med en bensk blick. Hon ville hvita fänders sjunka ned på hans axlar, hennes läppar öppnade sig för att röja den förläpiga hemligheten, då —
Nej, hon hade väl icke blifvit vassare, så dräktigt skulle hon väl aldrig vara att själf förfylla sin lycka? Hon ålskade ju Hellmuth — näväl, då skulle hon äfven äga honom. Men om hon bekände sitt bedrägeri, skulle han stöta henne ifrån sig med förakt och utan tvifvel uppbjuda allt för att finna den rätta Kätchen Schneider, och då skulle den förläpiga rivelen hvila i hans famn, medan hon själf — Cyprienne utstötte ett skrik af fasa, vid tanken därpå. Och därpå drog hon Hellmuth intill sig och ropade i ett utbrutt af lidelse:
— Jag ålskar dig Hellmuth, blif min, lefva eller dö, det gör detsamma, kyss mig blott och gör mig lycklig!
Men just detta lidelsefulla utbrutt skändade Hellmuth och Cyprienne ord — lefva eller dö, det gör detsamma, påminde honom om det pris för hvilket han ännu köpa sin lycka. Lycka. Lefva eller dö? O, nej, sköna Cyprienne, så menade icke Hellmuth. Han ville vara lycklig några timmar, men sedan ville han med sitt lif plikt för att han förenat sig med dig, den vänrade.
— Kätchen, sade han med dof röst, — vi få ej glömma vår plikt för vår lycka. Men vår plikt är att dö, när ögonblicket är inne. Jag har inga andra vapen än min knif! Jag skulle kunna döda dig med en snabb dolkstöt, men jag fruktar att min hand skall darrar. Jag måste därför nyttja ett annat dödsdåd, som äfven är mindre våldsamt. I det gemak, som denne utslung bebor på borgen, finns utan tvifvel ett litet skrin, som innehåller snabbt verkande gifter. Jag vet att han ständigt medförde sådana, och vet äfven hur detta skrin måste öppnas. Näväl, Kätchen, jag skall lämna dig några ögonblick för att stiga upp i detta gemak, hvarst min lycka söfverare bodde. Jag skall taga det lilla skrinet med mig hit, och när vi då vakna i morgon, skola vi bjuda solen välkommen med en dryck, som skall medföra döden, men äfven befröelsen.
— Är du så säker på att Cassaniello har lämnat borgen, frågade Cyprienne, som skälfde vid tanken att de två männen skulle kunna räkas ännu en gång.
— Det är jag öfvertygad om, svarade Hellmuth med fast röst. — Så usel kan han icke vara att stanna ett enda ögonblick mer under detta tak. I öfrigt skulle jag, om jag finge se honom, genast draga mig tillbaka, ty jag vill ej mer komma i beröring med honom.

— Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande gift det lättaste sättet att fly från lifvet. Näväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.
Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta tinningar och strök med en snabb rörelse undan de rödglänsa lockarna från sitt ansikte.
— Är jag då förvandlad, stönade hon, — hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag ålska honom? Nu gäller det som förr från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag ålskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills. Vid hans hand skall jag höja mig ur lastens trask och bäras till den höjd, hvarst de rena och oskyldiga bo. Ja, Hellmuth, detta skall framdeles blifva din stora uppgift att af din usla, fallna Cyprienne göra en verklig prins och ädel flicka, och då skall min kärlek till dig ej vara ett bedrägeri, nej, då skall du, din belöning genom så mycken kärlek och trohet, som en kvinna kan skänka sin man, då skall jag blifva din slafvinn eller ännu bättre din trogna följeslagerska genom lifvet på hvilken du kan lita i lust och nöd. Från denna dag skall Cyprienne, den usla, förläpiga Cyprienne vara död, i morgon vill jag vakna i dina armar som Kätchen Schneider, ty detta namn betyder för mig oskuld och ett rent hjärta.
Ett nytt lif; — Olyckliga Cyprienne, det är för sent, det trask, i hvilket du hittills lefvat, är för djupt, demomerna, hvilka hittills varit dina bundsforvanter, skola åter draga sig ned i afgrunden.
(Forts.)

— Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande gift det lättaste sättet att fly från lifvet. Näväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.
Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta tinningar och strök med en snabb rörelse undan de rödglänsa lockarna från sitt ansikte.
— Är jag då förvandlad, stönade hon, — hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag ålska honom? Nu gäller det som förr från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag ålskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills. Vid hans hand skall jag höja mig ur lastens trask och bäras till den höjd, hvarst de rena och oskyldiga bo. Ja, Hellmuth, detta skall framdeles blifva din stora uppgift att af din usla, fallna Cyprienne göra en verklig prins och ädel flicka, och då skall min kärlek till dig ej vara ett bedrägeri, nej, då skall du, din belöning genom så mycken kärlek och trohet, som en kvinna kan skänka sin man, då skall jag blifva din slafvinn eller ännu bättre din trogna följeslagerska genom lifvet på hvilken du kan lita i lust och nöd. Från denna dag skall Cyprienne, den usla, förläpiga Cyprienne vara död, i morgon vill jag vakna i dina armar som Kätchen Schneider, ty detta namn betyder för mig oskuld och ett rent hjärta.
Ett nytt lif; — Olyckliga Cyprienne, det är för sent, det trask, i hvilket du hittills lefvat, är för djupt, demomerna, hvilka hittills varit dina bundsforvanter, skola åter draga sig ned i afgrunden.
(Forts.)

— Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande gift det lättaste sättet att fly från lifvet. Näväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.
Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta tinningar och strök med en snabb rörelse undan de rödglänsa lockarna från sitt ansikte.
— Är jag då förvandlad, stönade hon, — hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag ålska honom? Nu gäller det som förr från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag ålskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills. Vid hans hand skall jag höja mig ur lastens trask och bäras till den höjd, hvarst de rena och oskyldiga bo. Ja, Hellmuth, detta skall framdeles blifva din stora uppgift att af din usla, fallna Cyprienne göra en verklig prins och ädel flicka, och då skall min kärlek till dig ej vara ett bedrägeri, nej, då skall du, din belöning genom så mycken kärlek och trohet, som en kvinna kan skänka sin man, då skall jag blifva din slafvinn eller ännu bättre din trogna följeslagerska genom lifvet på hvilken du kan lita i lust och nöd. Från denna dag skall Cyprienne, den usla, förläpiga Cyprienne vara död, i morgon vill jag vakna i dina armar som Kätchen Schneider, ty detta namn betyder för mig oskuld och ett rent hjärta.
Ett nytt lif; — Olyckliga Cyprienne, det är för sent, det trask, i hvilket du hittills lefvat, är för djupt, demomerna, hvilka hittills varit dina bundsforvanter, skola åter draga sig ned i afgrunden.
(Forts.)

— Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande gift det lättaste sättet att fly från lifvet. Näväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.
Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta tinningar och strök med en snabb rörelse undan de rödglänsa lockarna från sitt ansikte.
— Är jag då förvandlad, stönade hon, — hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag ålska honom? Nu gäller det som förr från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag ålskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills. Vid hans hand skall jag höja mig ur lastens trask och bäras till den höjd, hvarst de rena och oskyldiga bo. Ja, Hellmuth, detta skall framdeles blifva din stora uppgift att af din usla, fallna Cyprienne göra en verklig prins och ädel flicka, och då skall min kärlek till dig ej vara ett bedrägeri, nej, då skall du, din belöning genom så mycken kärlek och trohet, som en kvinna kan skänka sin man, då skall jag blifva din slafvinn eller ännu bättre din trogna följeslagerska genom lifvet på hvilken du kan lita i lust och nöd. Från denna dag skall Cyprienne, den usla, förläpiga Cyprienne vara död, i morgon vill jag vakna i dina armar som Kätchen Schneider, ty detta namn betyder för mig oskuld och ett rent hjärta.
Ett nytt lif; — Olyckliga Cyprienne, det är för sent, det trask, i hvilket du hittills lefvat, är för djupt, demomerna, hvilka hittills varit dina bundsforvanter, skola åter draga sig ned i afgrunden.
(Forts.)

— Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande gift det lättaste sättet att fly från lifvet. Näväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.
Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta tinningar och strök med en snabb rörelse undan de rödglänsa lockarna från sitt ansikte.
— Är jag då förvandlad, stönade hon, — hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag ålska honom? Nu gäller det som förr från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag ålskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills. Vid hans hand skall jag höja mig ur lastens trask och bäras till den höjd, hvarst de rena och oskyldiga bo. Ja, Hellmuth, detta skall framdeles blifva din stora uppgift att af din usla, fallna Cyprienne göra en verklig prins och ädel flicka, och då skall min kärlek till dig ej vara ett bedrägeri, nej, då skall du, din belöning genom så mycken kärlek och trohet, som en kvinna kan skänka sin man, då skall jag blifva din slafvinn eller ännu bättre din trogna följeslagerska genom lifvet på hvilken du kan lita i lust och nöd. Från denna dag skall Cyprienne, den usla, förläpiga Cyprienne vara död, i morgon vill jag vakna i dina armar som Kätchen Schneider, ty detta namn betyder för mig oskuld och ett rent hjärta.
Ett nytt lif; — Olyckliga Cyprienne, det är för sent, det trask, i hvilket du hittills lefvat, är för djupt, demomerna, hvilka hittills varit dina bundsforvanter, skola åter draga sig ned i afgrunden.
(Forts.)

— Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande gift det lättaste sättet att fly från lifvet. Näväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.
Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta tinningar och strök med en snabb rörelse undan de rödglänsa lockarna från sitt ansikte.
— Är jag då förvandlad, stönade hon, — hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag ålska honom? Nu gäller det som förr från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag ålskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills. Vid hans hand skall jag höja mig ur lastens trask och bäras till den höjd, hvarst de rena och oskyldiga bo. Ja, Hellmuth, detta skall framdeles blifva din stora uppgift att af din usla, fallna Cyprienne göra en verklig prins och ädel flicka, och då skall min kärlek till dig ej vara ett bedrägeri, nej, då skall du, din belöning genom så mycken kärlek och trohet, som en kvinna kan skänka sin man, då skall jag blifva din slafvinn eller ännu bättre din trogna följeslagerska genom lifvet på hvilken du kan lita i lust och nöd. Från denna dag skall Cyprienne, den usla, förläpiga Cyprienne vara död, i morgon vill jag vakna i dina armar som Kätchen Schneider, ty detta namn betyder för mig oskuld och ett rent hjärta.
Ett nytt lif; — Olyckliga Cyprienne, det är för sent, det trask, i hvilket du hittills lefvat, är för djupt, demomerna, hvilka hittills varit dina bundsforvanter, skola åter draga sig ned i afgrunden.
(Forts.)

— Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande gift det lättaste sättet att fly från lifvet. Näväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.
Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta tinningar och strök med en snabb rörelse undan de rödglänsa lockarna från sitt ansikte.
— Är jag då förvandlad, stönade hon, — hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag ålska honom? Nu gäller det som förr från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag ålskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills. Vid hans hand skall jag höja mig ur lastens trask och bäras till den höjd, hvarst de rena och oskyldiga bo. Ja, Hellmuth, detta skall framdeles blifva din stora uppgift att af din usla, fallna Cyprienne göra en verklig prins och ädel flicka, och då skall min kärlek till dig ej vara ett bedrägeri, nej, då skall du, din belöning genom så mycken kärlek och trohet, som en kvinna kan skänka sin man, då skall jag blifva din slafvinn eller ännu bättre din trogna följeslagerska genom lifvet på hvilken du kan lita i lust och nöd. Från denna dag skall Cyprienne, den usla, förläpiga Cyprienne vara död, i morgon vill jag vakna i dina armar som Kätchen Schneider, ty detta namn betyder för mig oskuld och ett rent hjärta.
Ett nytt lif; — Olyckliga Cyprienne, det är för sent, det trask, i hvilket du hittills lefvat, är för djupt, demomerna, hvilka hittills varit dina bundsforvanter, skola åter draga sig ned i afgrunden.
(Forts.)

— Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande gift det lättaste sättet att fly från lifvet. Näväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.
Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta tinningar och strök med en snabb rörelse undan de rödglänsa lockarna från sitt ansikte.
— Är jag då förvandlad, stönade hon, — hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag ålska honom? Nu gäller det som förr från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag ålskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills. Vid hans hand skall jag höja mig ur lastens trask och bäras till den höjd, hvarst de rena och oskyldiga bo. Ja, Hellmuth, detta skall framdeles blifva din stora uppgift att af din usla, fallna Cyprienne göra en verklig prins och ädel flicka, och då skall min kärlek till dig ej vara ett bedrägeri, nej, då skall du, din belöning genom så mycken kärlek och trohet, som en kvinna kan skänka sin man, då skall jag blifva din slafvinn eller ännu bättre din trogna följeslagerska genom lifvet på hvilken du kan lita i lust och nöd. Från denna dag skall Cyprienne, den usla, förläpiga Cyprienne vara död, i morgon vill jag vakna i dina armar som Kätchen Schneider, ty detta namn betyder för mig oskuld och ett rent hjärta.
Ett nytt lif; — Olyckliga Cyprienne, det är för sent, det trask, i hvilket du hittills lefvat, är för djupt, demomerna, hvilka hittills varit dina bundsforvanter, skola åter draga sig ned i afgrunden.
(Forts.)

— Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande gift det lättaste sättet att fly från lifvet. Näväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.
Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta tinningar och strök med en snabb rörelse undan de rödglänsa lockarna från sitt ansikte.
— Är jag då förvandlad, stönade hon, — hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag ålska honom? Nu gäller det som förr från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag ålskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills. Vid hans hand skall jag höja mig ur lastens trask och bäras till den höjd, hvarst de rena och oskyldiga bo. Ja, Hellmuth, detta skall framdeles blifva din stora uppgift att af din usla, fallna Cyprienne göra en verklig prins och ädel flicka, och då skall min kärlek till dig ej vara ett bedrägeri, nej, då skall du, din belöning genom så mycken kärlek och trohet, som en kvinna kan skänka sin man, då skall jag blifva din slafvinn eller ännu bättre din trogna följeslagerska genom lifvet på hvilken du kan lita i lust och nöd. Från denna dag skall Cyprienne, den usla, förläpiga Cyprienne vara död, i morgon vill jag vakna i dina armar som Kätchen Schneider, ty detta namn betyder för mig oskuld och ett rent hjärta.
Ett nytt lif; — Olyckliga Cyprienne, det är för sent, det trask, i hvilket du hittills lefvat, är för djupt, demomerna, hvilka hittills varit dina bundsforvanter, skola åter draga sig ned i afgrunden.
(Forts.)

— Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande gift det lättaste sättet att fly från lifvet. Näväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.
Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta tinningar och strök med en snabb rörelse undan de rödglänsa lockarna från sitt ansikte.
— Är jag då förvandlad, stönade hon, — hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag ålska honom? Nu gäller det som förr från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag ålskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills